

Εἶπε, κ' αἰσθάνθηκα φωτὰ εἰς σωθ.κά μου νέα.
 Αἱ δάσκαλε! τοὺς στίχους μου δὲν θέλω ν' τοὺς κάψω.
 Θὰ γράψω Κατηγόρα με ἔσω νὰ ζῆς. Θὰ γράψω,
 Ἐοὺ εἶσαι τόσο ἀσχημὸς καὶ ἡ Μοῦσα τόσο ὠραία!
 ΚΩΣΤΑ—ΔΑΖΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ. Η ΙΣΠΑΝΙΑ.

Ὅστις ἐπεσκέφθη τὴν Ἰσπανίαν, εἶδε βιβαίως τὰς ἀξιολόγους πόλεις αὐτῆς, καὶ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν, τὸν καλύπτοντα τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην. Εἶδε τὴν Μαδρίτην, μὲ τοὺς σιδηροὺς αὐτῆς ἐξώστας καὶ τὴν πρόσφυιν αὐτῆς ἁμοιάζουσαν αὐτόχρονον μοναστήριον. Εἶδε τὴν Βαρκελώνην, ἣτης ἐκτείνει εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς δύο βραχιόνάς της, ὡς κολυμβητῆς τις ῥπτόμενος μὲ ὄρμην. Εἶδε τὴν Γρενάδην, τὴν καθέδραν τῶν Ἀράβων βεσιλέων μὲ τὰ ἐκ λίθων πλεκτοειδῆ κεκοσμημένα ἀνάκτορά της. Εἶδε τὰ Γάδειρα (Κάδιξ), ἅτινα ὁμοιάζουσι πλοῖον ἑοικὸν ν' ἀναπετάσῃ τὰ ἰστία του, καὶ τὸ ὅποιον ἢ γῆ φαίνεται νὰ ἔλκη εἰς ἐαυτὴν διὰ μιᾶς ταινίας. Εἶδε τέλος ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἰσπανίας, ὡς μίαν ἀνθοδέσμην ἐπὶ τοῦ στήθους νέας, τὴν Σιβίλλην τῆς Ἀνδαλουσίας, τὴν φίλην τοῦ ἡλίου, ἐκτισμένην ἐν μέσῳ δάσους πορτοκαλλεῶν, καὶ περικυκλωμένην ἀπὸ δάφνας καὶ τριανταφυλλέας. Τὸ κλίμα τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ τῆς Ἰταλίας εἶναι τὸ γλυκύτερον τῆς οἰκησίμου γῆς, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀνδαλουσίας δύναιται νὰ ὀνομασθῇ ὁ παράδεισος τοῦ κόσμου τούτου.

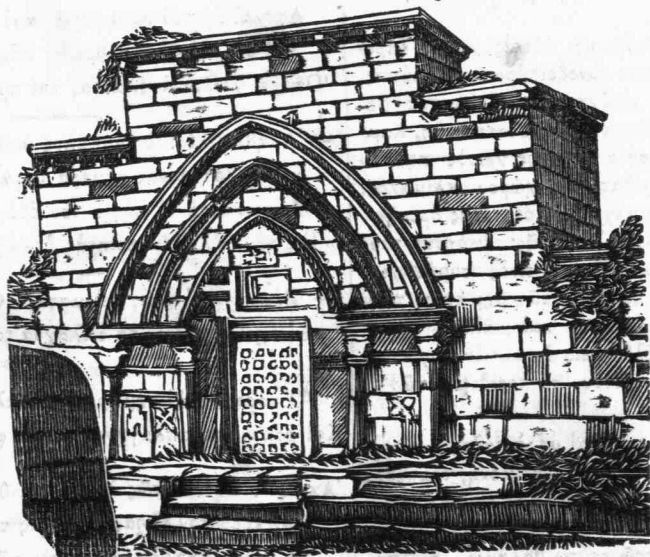
ἡ Μ. Π.

ΑΙ ΕΡΗΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΙΑΣ ΑΡΑΒΙΑΣ.

Ἄν ιδεασθῇ τις τόπον ἄνευ δένδρων ἢ φυτῶν καὶ

ἄνευ ὕδατος, ἥλιον καυστικόν, οὐρανὸν πάντοτε ξηρόν, πεδιάδας ἀμμόεις, ὃ, ἢ εἶ μάλλον ξηρὰ, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ μὲν βλέμματα ἐκτείνονται, ἡ δὲ ὄρασις χάνεται, γὰρ νὰ δουηθῇ νὰ σταματήσῃ εἰς οὐδὲν ἔμφυχον δι, γῆν νεκρὰν, καὶ ἀποελοιωμένην, οὕτως εἶπεῖν, ἀπὸ τὸν πνιγρὸν σιμοῦν — καὶ παριστάνουσαν ὅτια γυμνὸν, τότε μόνον δύναιται νὰ φαντασθῇ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν. Οἱ κατάξηροι βράχοι της φαίνονται ὡς σκελετοὶ σεσαθρωμένοι· οἱ ἔρημοι αὐτῆς γυμναὶ καὶ πεपुरακτωμένοι· ἀπὸ τὰς φλογεράς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου· ὁ δὲ ἐν αὐταῖς διαβάτης μήτε ἀνέπνευσέ ποτέ ὑπὸ σκίαν, μήτε συνωδεύθη ἀπὸ ἄλλον τινα, μήτε ἠδουηθῆ νὰ γνωρίσῃ τὴν ζωσαν φύσιν· ἡ φύσις ἐκεῖ μοναζει, καὶ ἡ ἐντελής οὕτη ἔρημία εἶναι ἀπειράκις τρομερωτέρα τς τῶν δατῶν· διότι τὰ δένδρα εἶναι ὡς ὄντα ἔμφυχα τοῦλάχιστον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μόνος φαίνεται περισσότερον μονάζων περισσότερον ἐστεργμένος, καὶ περισσότερον χάνεται εἰς τοὺς κενούς καὶ ἄνευ ὀρίων τόπους· ὅλον τὸ περίξ διάστημα παρίσταται εἰς αὐτὸν ὡς τάφος· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, εἶτε μᾶλλον θλέθριον δι' αὐτὸν ἢ τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἀναγεννώμενον δεικνύει μόνον καὶ φωτίζει τὴν γυμνότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ τῷ περιστᾶ ζωηρότερον τὴν φρίκην τῆς θέσεώς του· θέτει εἰς τοὺς ὀρθαλμούς του τὸ κενὸν μεταίχμιον, καὶ ἐκτείνει περίξ αὐτοῦ τὸ ἄπειρον τῆς ἀβύσσου, τῆς διαχωριζούσης αὐτὸν ἀπὸ τὴν κατωκνημένην γῆν, τῷ δεικνύει δάστημα τὸ ὅποιον μεταίως ἤθελε δοκιμάσει νὰ διατρέξῃ, διότι ἡ πείνα, ἡ δίψα, καὶ ὁ καύσων τοῦ ἡλίου τὸν πιέζουσι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, καὶ ὁ ἄνθρωπος μένει ἐν μέσῳ τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ θανάτου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).
 ἡ Μ. Π.

ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
 (Παρὰ τὰς πύλας τῆς Ἱερουσαλήμ).